

GEOFFREY J. WALKER

L'ANGLO-CATALAN SOCIETY:
37 ANYS AL SERVEI DE LA CULTURA CATALANA

Els orígens

Fins ben entrada la dècada del 1940 el castellà tenia el monopoli dels estudis hispànics a les universitats britàniques, llevat de les de Liverpool i Belfast, on, gràcies a l'interès dels catedràtics Allison Peers a la primera i González Llubera a la segona, el català es coneixia, encara que l'estudi de la llengua i la cultura catalanes es feia en una escala prou modesta a nivell docent. L'hegemonia del castellà a les universitats britàniques era natural en aquell temps, després de tot, atesos els avantatges polítics i la pressió cultural amb què podia comptar la cultura espanyola oficial i el precondicionament que ja existia —i encara existeix fins a cert punt— en la major part del poble britànic de considerar el castellà com la llengua natural de tots els ciutadans de l'estat espanyol, i qualsevol variació d'aquesta norma com un embolic massa complicat. És interessant de notar també que en aquella època la història i la literatura dels països hispanoamericans tampoc no s'estudiaven seriosament a la Gran Bretanya, tan fort i tan universal era el predomini del castellà d'Espanya i la seva influència cultural a les universitats del país.

Ara bé, la guerra civil espanyola i el seu resultat van exercir una influència no del tot favorable a l'imperialisme cultural castellà, puix que gràcies a les notícies que s'anaven rebent d'Espanya, els britànics, i entre ells els universitaris, estaven més ben informats i s'interessaven més per la diversitat de cultures de l'estat espanyol. L'arribada del Dr. Josep Maria Batista i Roca a Londres com a enviat especial del president Companys l'any 1938, i la seva continuada estada entre nosaltres després de perduda la guerra, va tenir un efecte de certa importància dins les lletres hispàniques al Regne Unit. Juntament amb altres catalans, exiliats o residents ja a Anglaterra, van crear en alguns cercles del país, i especialment entre els universitaris, un ambient de solidaritat amb la causa catalana i un sentiment de greuge davant l'evident persecució que aquella cultura patia en els anys més durs de la postguerra espanyola. L'historiador Ferran Soldevila ens crida l'atenció sobre el que ell anomenava «l'aproximació anglo-catalana, que és una de les característiques de la nostra política internacional paral·lela

a la tradicional aliança franco-castellana». Era, doncs, aquest esperit, aquesta tradicional aproximació anglo-catalana, el que infonia la missió d'aquells catalans fervents de la postguerra, i el que reeixiren a avivar en els seus amics catalanòfils.

La fundació de la societat

L'any 1948, J. M. Batista i Roca va poder introduir en el quadre d'estudis hispànics de la Universitat de Cambridge una assignatura en la qual ell mateix donava classes de llengua i literatura catalanes als estudiants d'hispàniques, i des de Cambridge encoratjava la introducció del català en altres universitats del país. Després concedia beques (pagades per ell) a estudiants seleccionats de diverses universitats britàniques per a anar a Catalunya amb el propòsit d'iniciar o millorar llur coneixement de la cultura catalana. I més endavant alguns d'aquests antics estudiants ocuparien càtedres a les universitats on començaven a florir els estudis catalans al Regne Unit. Així, en aquells «anys grisos», les relacions entre el món hispànic de la Gran Bretanya, un món bàsicament orientat envers la cultura castellana, i els catalans residents al país anaven estrenyent-se fins al punt de formar-se un nucli de gent que sentia una comunitat d'interessos per la cultura catalana. I fou arran d'aquesta relació que es va fundar l'Anglo-Catalan Society. De primer es reunien catalans i britànics senzillament per dinar i per parlar de temes d'interès comú, però ja l'any 1954 eren prou nombrosos i prou entusiastes per a constituir-se formalment en una associació orgànica amb una estructura i unes finalitats clarament definides. Cal remarcar que des del principi la nova Societat es va formar amb un marcat i intencional caire apolític i exclusivament acadèmic, característica que ha sabut conservar al llarg de la seva història. El motiu d'aquesta postura, potser estranya donades l'època i les circumstàncies de la seva fundació, es troba en el principi que en part guiava els seus fundadors, és a dir, de combatre en la mentalitat britànica, i sobretot en la universitària, el concepte de la cultura castellana com a única entre les hispàniques que mereixia l'atenció dels estudiosos, concepte, val a dir, que en aquells moments de ple franquisme era fàcil que arribés a perpetuar-se. Una gran part dels que formaven la Societat estaven també, i es pot dir que principalment, ocupats en l'ensenyament professional de la llengua i cultura castellanen i, encara que tots ells demostraven llur viva oposició al règim franquista i al genocidi cultural que pretenia aquest dels restants pobles de la Península, qualsevol intent de polititzar la nova Societat hauria pogut portar-la al fracàs. Així, doncs, la missió de l'Anglo-Catalan Society es limitava a difondre i propagar per tots els mitjans possibles la cultura catalana a la Gran Bretanya, a desfer sempre que podia el mite del monopoli cultural de Castella, a establir el fet cultural català, i a redreçar el balanç, presentant una imatge verídica de la realitat cultural de la Península.

Els membres i els congressos

Com ha realitzat la seva missió l'Anglo-Catalan Society, i quin èxit ha tingut en dur-la a terme? Des d'aquell nucli de deu o dotze amics, reunits entorn d'una taula de restaurant al cor de Londres, s'ha engrandit el nombre de membres a més d'un centenar i mig, residents a tot arreu de les Illes Britàniques, incloent la República d'Irlanda. Comptem també amb membres en altres països com són per exemple els Estats Units, el Canadà, Austràlia, Itàlia, i naturalment els mateixos Països Catalans. Encara que el caràcter de la Societat és bàsicament acadèmic, no tots els seus membres són de les professions estudioses. El fet que la Societat uneix diferents grups i professions de persones en un interès comú ha contribuït marcadament al caire amistós i relaxat de les reunions anuals. I, cosa també molt important, el viu interès dels membres catalans residents al país per a conèixer millor el seu patrimoni i fomentar l'estudi de la seva pròpia cultura ha estat un estímul per als universitaris a donar a llur activitat investigadora un relleu concret d'objectivitat.

Anualment, i com a norma a la tardor, l'Anglo-Catalan Society convoca un congrés que ocupa, per tradició, un cap de setmana. En temps passats aquests congressos es realitzaven a diferents universitats britàniques —Belfast, Birmingham, Cambridge, Nottingham, Oxford, Sheffield, Southampton, Swansea—, i cada any entre el 1967 i el 1974, al Westfield College de la Universitat de Londres. En aquestes reunions s'han presentat comunicacions sobre història i literatura, medieval i moderna, i sobre lingüística i aspectes diversos de la cultura catalana, moltes de les quals han sortit a la llum posteriorment en diverses publicacions acadèmiques. Per regla general, cada congrés ha constatat de tres o quatre comunicacions, i fins ara fan un total de gairebé cent cinquanta conferències des del primer congrés de l'any 1955. En diverses ocasions el nombre de comunicacions augmentà fins a set. La primera vegada fou el 1956, quan els Jocs Florals de la Llengua Catalana tingueren lloc a Cambridge i foren seguits pel segon congrés de la Societat, donant així una dimensió universitària molt adequada al marc de la festa. La segona vegada fou el 1962, quan l'Associació Internacional de Hispanistas fou fundada a Oxford, i hi hagué, amb aquest motiu, una nombrosa assistència d'hispanistes al vuitè congrés de l'Anglo-Catalan Society que se celebrà a la mateixa ciutat immediatament després. Val a dir en aquest context que onze anys més tard la Societat tingué un paper important en l'organització del III Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes a Cambridge l'abril del 1973. En el curs d'aquella trobada fou fundada l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (AILLC) i foren aprovats els seus estatuts. L'any 1975 va marcar una fita important dins la història de la Societat: els vint-i-un anys —la tradicional majoria d'edat a la Gran Bretanya. L'aniversari es va celebrar amb el primer congrés residencial, de tres dies de duració, organitzat al Mansfield College de la Universitat d'Oxford, universitat que havia vist la convocatòria del primer congrés de la Societat el 1955. El programa va ésser el més extens i variat que fins aleshores s'havia arranjat. A més de les comunicacions de costum hi va haver projeccions de

films catalans antics i moderns i una molt original representació teatral. Naturalment no hi faltà el dinar que cada any forma el centre focal de la vida, diguem-ne, social de la Societat. Donat l'entusiasme d'aquest primer congrés residencial, la Junta de Govern, amb la deguda aprovació dels membres, va decidir d'adoptar com a norma per al futur de convocar en anys alterns un congrés residencial, realitzat cada cop en una universitat diferent de dins el país al setembre, mes en què hom pot disposar d'allotjament en els campus, i un congrés no residencial de menys durada celebrat com sempre al novembre a Londres. El congrés del 1980 a Cambridge també va resultar d'un interès excepcional, amb sis comunicacions, una sessió de films-reportatge catalans i un concert de música catalana dels segles XV i XVI, presentat per un grup universitari anglès. També tinguérem el plaer d'acollir entre nosaltres durant una part del congrés uns cent cinquanta amics catalans de Xarxa Cultural que aprofitaren llur estada a Londres per venir a reunir-se amb la Societat.

Pocs anys després de l'acabament de la dictadura franquista l'Anglo-Catalan Society prengué una nova iniciativa molt important, que fou la d'aixecar la senyera cultural de Catalunya allà on durant quaranta anys havia estat prohibida, a la mateixa seu de l'oficialitat cultural espanyola a Londres, l'Institut de España. Com que la gran majoria dels catalanistes universitaris britànics som també hispanistes, el corrent de nova llibertat d'aquell moment ens duia a donar la mà gairebé per primera vegada als representants diplomàtics de la cultura espanyola a la nostra capital. Aprofitarem, doncs, aquests contactes nous per remarcar amb gran insistència que també érem catalanòfils i catalanistes acadèmics, i que creïem totalment adient celebrar un congrés de l'Anglo-Catalan Society al seu Institut amb el suport oficial de l'entitat. La proposta fou ben rebuda, i les relacions establertes en 1978 entre les dues entitats han estat des del primer moment molt afables i positives. La Societat ha trobat sempre un bon acolliment i un genuí interès per la seva labor, i la mitja dotzena de congressos anuals que s'han fet allí han rebut la plena col·laboració del director, que ens ha ofert tota mena d'hospitalitat i llibertat per a celebrar els nostres actes. Vist l'èxit d'aquesta empresa, i recordant els vincles que tenim amb tots els Països Catalans, es va acordar que la sessió del novembre de 1981 se celebrés a l'Institut Français de Londres, i que giraria entorn del tema *La Catalunya Nord: actualitats culturals i polítiques*. Els representants de la cultura francesa també acceptaren de bon grat la nostra proposta de convocar el 27è Congrés de l'Anglo-Catalan Society al seu local a Londres. Aquí fórem rebuts amb la mateixa amabilitat i bona voluntat. I seguint el criteri de la universalització de la cultura catalana, en els nostres programes procurem d'incloure sempre que podem aspectes de la cultura catalana de fora del Principat i, a més de la Catalunya del Nord, s'han organitzat congressos dedicats expressament a temes del País Valencià i de les Illes. El 1985, entorn del congrés d'aquell any, col·laboràrem amb The Arts Council of Great Britain en la preparació i el muntatge a Londres de l'exposició pública *Homage to Barcelona* (que es va presentar després a Barcelona), organitzant també dos prestigiosos concerts públics de música catalana.

En anys recents, donada la creixent dificultat de poder comptar a les nostres trobades al setembre amb l'assistència dels lectors catalans a les universitats i d'altres membres que no tornen a aquest país fins al mes d'octubre de cada any, reunir-nos a Londres al novembre s'ha convertit en norma, i la London School of Economics en local habitual, encara que estem explorant molt activament la manera de poder tornar al ritme de fer alternar les reunions de Londres amb trobades biennals a diferents ciutats del Regne Unit.

Altres activitats

La Societat no ha limitat mai les seves activitats als congressos, puix que ha tractat des de sempre de fomentar relacions entre els practicants de la catalanística al nostre país i al mateix temps de mantenir un estret contacte amb tots els aspectes de la cultura catalana, promovent-la per tots els mitjans que li són possibles. Aquest esforç ha trobat expressió concreta en diverses formes. En primer lloc, la Societat sent com a objectiu important promoure l'intercanvi entre estudiosos d'ambdós països, Catalunya i la Gran Bretanya. Una de les empreses de la Societat des dels seus primers temps va ésser la d'oferir un ajut a joves catalans que volien eixamplar llurs estudis a la Gran Bretanya. Aviat això es va consolidar en la forma d'una beca d'estudis anual, l'import de la qual permet el becari de viatjar a la Gran Bretanya per una estada d'un mes aproximadament, amb la intenció de treballar en una recerca específica que tingui, preferentment però no necessàriament, un interès «anglo-català». El 1984 la Societat també acceptà de representar a la Gran Bretanya la Generalitat de Catalunya pel que es refereix a les seves borses d'estudi (establertes en aquell any i posteriorment incorporades al cartell d'ajuts a la investigació coordinat per l'Institut d'Estudis Catalans) ofertes a joves estudiosos britànics perquè poguessin passar un temps d'estudi a Catalunya. I conseqüent a la participació en el congrés a Londres de 1988 del president de Catalunya, el Molt Honorable Senyor Jordi Pujol, es van establir unes beques Batista i Roca per commemorar la labor científica del nostre fundador principal, i finançades pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Aquestes promouen l'intercanvi d'acadèmics d'ambdós països a nivells superiors i en els camps de les humanitats i les ciències socials. El projecte és administrat conjuntament per la Societat i el Departament i començà el 1991 amb set becaris britànics i catalans. I la dotació pòstuma del mateix Dr. Batista i Roca d'un *Visiting Fellowship* ('acadèmic visitant') català al Fitzwilliam College de la Universitat de Cambridge serveix per a reafirmar la presència catalana a aquella universitat. A partir del 1990 la Societat ha col·laborat, a més, amb la Fundació Congrés de Cultura Catalana en l'administració d'unes sis beques destinades a estudiants universitaris britànics que vulguin assistir a cursos d'estiu de llengua i cultura catalanes als Països Catalans.

Són també d'importància per a la catalanística a la Gran Bretanya les invitacions

que fa la Societat a distingits investigadors i escriptors catalans perquè vinguin a contribuir amb llurs treballs als congressos anuals. Entre els que hem tingut l'honor i el plaer d'acollir en diferents ocasions hi han: Ramon Aramon i Serra, Antoni M. Badia i Margarit, Josep M. Bricall, Francesc Cabana, Max Cahner, Jordi Carbonell, Carles Carreras, Jordi Castellanos, Germà Colon, Antoni Comas, Antoni Ferrando, Joan Fuster, Carles Gasòliba, Joan Miralles, Baltasar Porcel, Jordi Porta, Miquel Porter, Frederic Ribas, Josep Roca-Pons, Joan Solà, Miquel Strubell, Enric Sullà, Xavier Tudela, Francesc Vallverdú, i Pere Verdaguer, i és el nostre desig poder comptar sempre en el futur amb la presència de distingits col·legues i amics dels Països Catalans. Alguns dels acadèmics que han vingut a la Gran Bretanya patrocinats per la Societat han passat a visitar les principals universitats del país, on han pronunciat conferències i han establert profitoses relacions acadèmiques internacionals. Aquest vital aspecte de la nostra comesa ha estat consolidat en anys més recents pel generós ajut de la Fundació Congrés de Cultura Catalana que ens garanteix l'assistència al nostre congrés anual d'un ponent d'honor i la seva *tourn e* de conferències per les universitats. Naturalment en el camp educatiu hom encoratja qualsevol projecte d'ensenyament del català a tots els nivells, i hom ha ajudat sempre que s'ha pogut en la selecció i el nomenament de lectors per als departaments d'espanyol de les universitats que els sollicitin per omplir llurs vacants. Estem orgullosos, doncs, de comptar, entre els lectors que han contribuït a establir la cultura catalana a les aules universitàries britàniques, amb: Marçal Olivar, Joan Triad , Jordi Carbonell, Jordi Nadal, Enric Lluch, Josep Fontana, Ramon Gubern, Joaquim Molas, Josep Termes, Jordi Sarsanedas, Helena Valentí, Loreto Busquets, Sergi Beser, Toni Turull, Joan-Lluís Marfany, Salvador Oliva, Francesc Parcerisas, i altres que perdonaran la seva omissió d'aquesta llista que, esquemàtica com és, no els pot incloure tots. Ara, però, que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat finança alguns lectorats oficials de català al Regne Unit, i crea, amb els lectors, puntals ben distribuïts pel país, la Societat serveix com a suport a llurs activitats, fent un nexe entre ells i el Departament, i prestant tota l'ajuda que est  al seu abast per facilitar llur labor. En aquest i altres aspectes de la nostra missió, el treball, els consells i la presència a les nostres trobades i comit s de Josep Ribas, sub-director general del Departament d'Ensenyament, segueix essent d'un valor inestimable. Gràcies a aquesta relació s'ha establert al Queen Mary and Westfield College de Londres un *Catalan Lectureship* (professor/a de català de la c tedra d'espanyol) i ran d'aix  s'organitza un cop a l'any a l'Institute of Romance Studies de la Universitat de Londres un simposi nacional dedicat als estudis catalans. Fruit també d'aquesta grata col·laboració fou l'exposició *800 Anys de Literatura Catalana* que va ésser presentada a Londres, Bristol, Oxford, Manchester i Southampton. La fundació a Sheffield el 1990 de la primera c tedra d'estudis catalans, promoguda per una iniciativa de la Universitat de les Illes Balears i ocupada per l'anterior president de la nostra Societat, Alan Yates, és una prova més de la consolidació general de la catalanística universitària a la Gran Bretanya malgrat les economies oficials que continuen fustigant les nostres institucions acadèmiques.

La Societat naturalment manté contacte amb la North-American Catalan Society, la Deutsch-Katalanischen Gesellschaft, l'Associazione Italiana di Studi Catalani, l'Association Française des Catalanistes, i també amb altres agrupacions catalanes a Anglaterra i arreu d'Europa i de l'Amèrica Llatina, a més d'estar en relació constant amb col·legues i amics a Catalunya, a nivell personal, i, a nivell oficial, amb moltes institucions als Països Catalans.

Durant els darrers quinze anys les activitats de la Societat han pogut ésser augmentades i eixamplades en tots els sentits amb l'ajut econòmic que li han aportat els socis protectors (individuals i corporatius) d'una banda, i de l'altra, la Fundació Congrés de Cultura Catalana. Gràcies a les valuoses contribucions dels qui ens reforcen, el fons crematístic de la Societat ha pogut establitzar-se, el valor de la beca anual ha pogut augmentar, i les invitacions a distingits acadèmics catalans a participar en els nostres congressos han pogut ésser més freqüents. Al mateix temps ha facilitat atreure estudiants britànics, la nova generació de catalanòfils, a assistir als congressos mitjançant petites subvencions i rebaixes de les quotes de subscripció. Per la seva excepcional contribució a l'èxit d'aquest aspecte, igual que en altres afers de la Societat a Barcelona, agraïm sempre el vigorós i constant esforç del representant de la Societat a Barcelona, Josep Duran i Rubiralta.

Premis i publicacions

Una altra manifestació del desig de la Societat de sentir-se plenament participant en la vida cultural catalana és el fet que ja des de la seva fundació fins fa alguns anys contribuï als Jocs Florals de la Llengua Catalana amb un premi a la millor traducció inèdita d'un poema o poemes de l'anglès, o al millor treball que tractés com a matèria principal els lligams culturals o històrics entre Catalunya i la Gran Bretanya. Destacaren entre les obres premiades traduccions dels sonets de Shakespeare fetes per Joan Triadú; *The Ballad of Reading Jail* d'Oscar Wilde, traduïda per Josep Carner; una selecció dels poemes de Louis Macniece feta per Josep Llauredó; *The Wasteland* de T. S. Eliot, i una selecció dels poemes de W. H. Auden per Eduard Feliu i Marbres. Ateses, però, les noves circumstàncies després del 1975, i perquè ja no es presentava cap candidat per a aquest premi, hom jutjà com a més apropiat destinar el seu import a augmentar el valor de la beca de la Societat.

En compliment de la seva raó d'ésser fonamental de fer conèixer la cultura catalana a la Gran Bretanya al públic més extens, la Societat va encarregar-se el 1977 de l'edició d'un número especial de «Vida Hispànica», una revista publicada per l'Associació Britànica de Professors d'Espanyol i de Portuguès. Fruit d'una cooperació entre aquesta entitat i l'Anglo-Catalan Society, el número, que aconseguí una tirada de més de dos mil exemplars, fou dedicat exclusivament a la cultura catalana. Va ésser molt ben rebut pels lectors habituals de la revista, acomplint en bona mesura l'objectiu de sensibilitzar sobre el «fet català» un sector influent de l'hispanisme

britànic i extenent al mateix temps l'abast de la nostra missió des de l'esfera principal de la Societat –la universitària– cap al sector del segon ensenyament en general. Està projectada una repetició de la iniciativa amb una publicació similar, actualitzant els continguts d'acord amb els esdeveniments que s'han produït en la història dels Països Catalans durant els últims quinze anys.

El 1979 la Societat va estudiar les possibilitats d'emprendre més activitats editorials. En lloc d'optar per la producció d'una revista o butlletí va afavorir-se el projecte de publicar una sèrie de monografies sobre temes catalans («Anglo-Catalan Society Occasional Publications»), que apareixen de temps en temps, segons les possibilitats econòmiques de la Societat i els criteris del comitè editorial. Fins ara han sortit a la llum vuit títols. Tots ells reflecteixen la intenció de publicar estudis que combinin elements d'investigació recent amb divulgació de temes catalans, essencialment dirigits a un públic que llegeix l'anglès. L'any 1980 va sortir el primer volum de la col·lecció, un elegant treball de setanta-vuit pàgines de Salvador Giner (llavors de la Brunel University) titulat *The Social Structure of Catalonia*, tema que havia explorat l'autor anteriorment en una comunicació a la Societat en la sessió de 1979. En va aparèixer una segona edició el 1984. El segon volum de la col·lecció, aparegut el 1982, va ésser *J. Salvat-Papasseit: Selected Poems* (84 ps.), versió original i traducció anglesa en vers amb una introducció de Dominic Keown i Tom Owen. Seguiren *Modern Architecture in Barcelona (1854-1939)* (80 ps.), un estudi de David Mackay que també trobà els seus orígens en una comunicació a la Societat donada per l'autor, i *Homage to Joan Gili: Forty Modern Catalan Poems with English Prose Translations* (100 ps.), les traduccions fetes per membres de la Societat amb una extensa introducció per Arthur Terry, una publicació preparada per commemorar el 80è aniversari del nostre president d'Honor, Joan Gili. El 1988 va sortir *Alexandre de Riquer (1856-1920): The British Connection in Catalan Modernism* (140 ps.), un estudi molt original d'Eliseu Trenc Ballester i Alan Yates. El núm. 6 de la sèrie, *Primera Història d'Esther, English Version, The Story of Esther*, de Salvador Espriu (100 ps.), amb una introducció i traducció de Philip Pollack, va sortir el 1989. A la darrera del 1991 es va publicar *The Catalan Language: Progress Towards Normalisation* (100 ps.), de Jude Webber i Miquel Strubell i Trueta, ampliació i modernització d'una comunicació donada per Miquel Strubell el 1986; i últimament el 8è de la sèrie, *Ausiàs March: A Key Anthology*, per Robert Archer. Les vendes dels llibres publicats, tant al món anglòfon com als Països Catalans, demostren la bona acollida d'aquesta col·lecció, i hi ha planejats altres volums sobre diversos temes de cultura catalana.

El futur

La labor de l'Anglo-Catalan Society de protegir la cultura catalana a la Gran Bretanya i de fomentar les bones relacions entre els acadèmics d'ambdós països durant gairebé quaranta anys fou reconeguda públicament el 1986 amb l'atorgació del

Primer Premi Internacional Ramon Llull com a corona al seu esforç. I enguany el president de la Generalitat ha guardonat la Societat amb la Creu de Sant Jordi. Tots dos són honors que la collectivitat dels membres sent com a motiu de gran satisfacció i orgull, i esperons que animen a continuar la nostra missió amb energies renovades. En aquest 1992, marcant no solament el «cinquè centenari» i la futura integració europea, sinó recordant també el centenari de les Bases de Manresa, mirem cap al futur amb vitalitat i optimisme, dedicats a servir plenament la cultura catalana amb el convenciment i l'estimació de sempre.

GEOFFREY J. WALKER
President de l'Anglo-Catalan Society
Fitzwilliam College, Cambridge